

Frøy Kannert (47) er statsministerens

«vesket

Kvinne, 47 år. 164 centimeter og bodyguard. Oppdragsgiver: Statsministeren. Hun har slitt seg gjennom mange vinternetter i livet sitt, men stormen av velvoksne fotografarer har vært lei å stå av. **Frøy Kannert** hadde aldri drømt om at den fysiske siden av statssekretær-jobben skulle bli så stri.

- Jeg vet at jeg til tider ser forskrekket ut, sier Frøy spakt. Jobben hennes er blant annet å besøge at Thorbjørn Jagland kommer seg på toalettet alene, uten horden av journalister og fotografer på slep.

I slike trengende situasjoner kommer hun til kort med bruk av sitt kvikke hode. Da nytter det ikke med hennes vapen nummer en: Å tenke alle tanker på en gang. Det eneste som duger er armer og ben. Men Frøy er ikke utstyrt med metervis av dem.

Jaglands svært nære medarbeider er ytterligere to svake punkter:

En sterkt utviklet flar mot røde og grønne menn, eller snarere mot det de er satt til å overvåke. Gi henne et gatekryss, gi henne ytterligere tre timer - og hun fomler fortsatt som en forvirret høne.

Grønne menn piper, det gjør også Frøy. Sangstemmen hennes er en beredelig historie.

Den førte til at hun i tidlige år ble kastet ut av kirken, under EEC-kampen ble hun bedt om å stille seg på sidelinjen når de sang og av sine egne to sønner fikk hun sterke kommandoer om å SNAKKE den godnattasangen.

Før forrige valg var hun ikke mer beskjeden enn at hun meldte seg inn i en av våre mest syngende bevegelser.

Frøy ble medlem av Ap. Men tro ikke at hun står der og synger. Hun mimer! Men hun kan flørte. Skikkelig. Det gjorde hun til gagns i unge år med AKP (m-l), siden «giftet» hun seg med SV, men de siste 15 årene har hun stemt med Gro.

På det politiske 70-tallet gikk hun i alle demonstrasjonstog som var, skrev et 20-siders utmeldingsbrev fra Kvinnefronten, bodde tidsriktig i kollektivt og var samtidig en hildring av skjønnhet.

Hun kunne ha blitt modell, og var det også som barn og tenåring. Hun kunne ha blitt sosionom, og søkte også Sosialhøgskolen. Hun kunne ha sittet i fengsel, - har gjort det på besøk hos mange ger. Som kriminologstudent var hun - så brennende engasjert.

Det var dette engasjementet som rev og slet i henne. Pennen vant, men ikke over engasjementet. Da fikk hun heller finne seg i å gå i karantene da det var lokalvalg og hun jobbet som journalist i NRK Telemark. Samtidig med at hun er aktivt medlem i SU.

Hun har alltid vært litt av en umulius.

Og har mange ganger gitt blanke i at hun ikke passer inn som hånd i hanske. Frøy er preget av en utålmodighet - en



iver etter å få til noe. Har det vært en dose naivitet med i spillet, er i så fall Frøy glad for at hun alltid har vært i stand til å stille de dumme spørsmålene.

Snakker man med henne, kommer hun ofte tilbake til uttrykket «Være med på å gjøre noe, i min gjestetid på jord».

Journalistikk ble derfor ikke bare journalistikk for Frøy. Den ble også å ta med seg den narkomane jenta hun traff på jobb en fredagskveld - og åpne sitt hjem for henne gjennom mange år.

Boken hun skrev om den narkotikadomte nederlandske kvinnen Heleen Kleuver ble langt mer enn en profesjonell historie for henne. Og etter nærmest å ha «hengt ut» daværende justisminister Kari Gjesteby i et portrettintervju i Dagbladet, ble hun tilbudt informasjonssjefjobben i hennes departement.

Justis var noe hun lærte mye om allerede da hun vokste opp i smeltedagelen Bøler.

50-tallets drabantby. Der rasismen kunne ta den retning at du kom fra feil kant av byen. Eller at foreldrene dine hadde valgt feil side under krigen.

Under frigjøringsjubileet for snart to år siden stod Frøy Kannert fram i bestevenninnen Veslemøy Kjendslis program «Ikke min krig, ikke min skam» på NRK og fortalte den historien hun fikk vite om først som 15-åring. Om foreldrenes NS-bakgrunn. Frøy sa:

- Jeg husker spesielt en gang jeg var invitert til et fødselsdagsselskap. Det jeg ikke visste, var at jeg var bedt om å komme på et tidspunkt etter alle de andre, for at de skulle stå og pølse egg og tomater på meg fra verandaen. Det var smertefullt. I bursdagsselskapene ble jeg invitert for at de skulle demonstrere at jeg ikke hørte til.

- Jeg gikk ikke hjem, men ut i skogen. Jeg tilbrakte mange timer i den skogen. Men jeg fortalte aldri noe om dette til mor og far. Jeg skjønte de hadde nok.

Frøy strevde og strevde for å komme inn i varmen. - I dag handler det om å forstå, ikke forsvare. Det har gjort meg nysgjerrig på hvem som velger feil og hvorfor. Det at vi alle har muligheter til å velge feil i gitte situasjoner.

Frøy Kannert er et barn av sin tid. En sekstiåttårer i tradisjonell forstand, vil noen si. En som ubesvøret har vandret fra AKP til Ap og som i dag bevege seg i maktens innerste sirkler. Men som også har gått de runder vår tid byr på.

- Samlivsbruddet, skilsmismissen fra mannen min var tung, lei og smertefull. Det var et nederlag og en katastrofefølelse i forhold til barna. Vi forsøkte å fortelle dem at mor og far ikke er kjærestere lenger, men at vi fortsatt er foreldrene deres. Det er grunnleggende at barn i en slik situasjon ikke kommer i tvil og aller minst blir bedt om å velge mellom de to, sier Frøy.

Selv vokste hun opp alene med sin forfatter-mor til hun giftet seg igjen. Frøys far døde da hun var tre.

Liten livvakt:

Frøy Kannert (47) står som et skjold mellom statsministeren og pressen. Hun har erfart at fysikken til tider ikke strekker til mot horden av kamerater og spørre-trengte.

Foto: MATTIS SANDBLAD

- Far var en original. En hobbyforsker og oppfinner. Et levende og kreativt menneske som også levde sanna. Han var ikke noen A4-fyr.

Frøy hadde på ingen måte mistet troen på mann og kvinne, det romantiske bryllup i hvit kjole og med blomster i hånden, da hun som alenemor og sliten journalsthøyskolerektor traff sin Frøystein.

I 1990 giftet hun seg i hvitt, slik hun ikke gjorde på 70-tallet. I dag er det Frøy og Frøystein. En mann som befatter seg med polare oppgaver, og som derfor dro sin viv til Svalbard for et opphold på tre år nylig.

Frøystein rakk knapt nok hjem fra Svalbard i høst før Frøy var blitt statssekretær på Statsministerens kontor og såkalt «veskebærer». Tre kvart år tidligere var hun en halvgammel dame, en bortreisthønemor som savnet guttene sine som ble igjen i Oslo, og som jobbet i Loneyarbyen som etatsjef for barn og oppvekst.

Hun, en naturelsker, strandet på noe av det vakreste av det vakre - Spitsbergen. Der kunne hun rayke billige sigaretter, og mot slutten av oppholdet undre seg over hva hun nå skulle bli.

Som partimedlem gikk hun også og undret seg over hvem denne Jagland var.

En litt anonym ikke-person, slik hun oppfattet det. Da hun i fjor fikk jobben som informasjonssjef i Det Norske Arbeiderparti traff hun ham for første gang:

- Det ble en positiv opplevelse. Jeg møtte et til de grader levende menneske, som har en begavet evne til å kommunisere tankene og ideene sine på.

Ekte mannen Frøysteins beskrivelse av Frøy er ikke helt ulik.

- Hun er et undrende menneske, veldig analyserende og intelligent. Vel er morsom å diskutere med, utfordrende og hjertevarm - hun bryr seg om folk.

Siden Frøy fikk til oppgave å bryr seg spesielt om statsministeren - har hun levd som i sin andre russetid. I den forstand at det aldri før har vært så lite søvn, og heller kanskje ikke så mange statsrådganger på så kort tid.

Krisestemming i leiren?

- Nei! Ingen av oss har talent for panikk i det store. Men i det små er det verre for mitt vedkommende. To ting har fått lide: de grønne plantene og menneskeplantene mine. Standardreplikk fra yngstesønnen i helmen: - Blir det no' før i dag, muter'n?

Av Karin Muri og
Magnar Kirknes (foto)

» Hun er et undrende menneske, veldig analyserende og intelligent. »

Mannen
Frøystein
om Frøy

Jaglands lille bok

erens

«veskebærer»

in
o-
ke
ri.

an

o-
e

en

-

m

s-
g

en

et l

t

t

te,
i-

te,
i-

te,
i-

te,
i-

te,
i-

te,
i-

te,
i-

te,
i-

te,
i-

te,
i-

te,
i-

te,
i-

te,
i-

te,
i-

te,
i-

te,
i-

te,
i-

te,
i-

te,
i-

te,
i-

te,
i-

te,
i-

Beskriv deg selv med fem ord.
- Stort sett ganske så OK.
Hvilken egenskap har vært vanskelig å takle?
- Krøllene. (De er så vanskelige å stryke.)
Din største lidenskap?
- Vidder i vind.
Rutiner du ikke kan klare deg uten?
- Radioteatret. Særlig kjordagskrimmen.
Hvem beundrer du?
- En ukjent heltinne, Gerd Kaasa, for hennes utrettelige omsorg for barn.
Hvem har inspirert deg mest i ditt yrke?
- Oniana Fallaci.
Hva vil du helst forandre ved det norske samfunnet?
- Intoleransen, frykten for det fremmede.
Noe du har drømt om å gjøre?
- Synes jeg ustanselig gjør mer enn jeg har kunnet drømme om, jeg!
Yndlingsrett?
- Tomatsuppe.



Lin
søndag



Liten Frøy
Hos kol kaffe-mannen som hun kalte fotografen. Frøy jobbet som modell både som barn og tenåring. Tidlig forkjærighet for telefonen.
Foto: PRIVAT

Voksen Frøy:
Som journalist og informasjonssjef og nå statssekretær på Statministerens kontor er telefonen et prioritert arbeidsredskap. Her med hot-linen.

Hun
et
dren-
men-
ke,
dig
ly-
ende
intel-
nt.

Mannen
Frøystein
om Frøy

le

bodyguard